

Motion

1977/78:1904

av Sonja Fredgardh och Ulla Ekelund
med anledning av propositionen 1977/78:135 om riktlinjer för
internationellt utvecklingssamarbete m. m.

Att förbättra kvinnornas villkor bör vara ett viktigt mål för biståndspolitiken men också en väg till höjd standard för breda befolkningsgrupper.

Vilja till solidaritet med u-länderna liksom strävandena efter jämlikhet gör det naturligt att det svenska utvecklingssamarbetet ges en stark inriktning även på att hävda jämställdhet mellan könen. Det är helt förenligt med kravet på ekonomisk och social utveckling för att i första hand förbättra förhållandena för de sämst ställda i världen. Till dessa hör en mycket stor del av u-ländernas kvinnor.

I biståndspolitiska utredningens (BPU) betänkande, Sveriges samarbete med u-länderna (SOU 1977:13), finns ett kort avsnitt om "kvinnoutbildning och andra åtgärder för att förbättra kvinnans situation". Där konstateras att något egentligt genombrott för detta arbete ännu inte har skett, även om FN:s kvinnokonferens 1975 och den därvid antagna världsaktionsplanen haft stor betydelse för opinionsbildningen på området. Vidare heter det: "Förutsatt att området betraktas som särskilt strategiskt i utvecklingsprocessen kan speciella åtgärder för att förbättra kvinnors situation motiveras. Framför allt bör verksamheten koncentreras till att i internationella organ skapa förståelse för hur viktigt detta område är, samtidigt som svenska biståndsresurser bör finnas tillgängliga för internationella organ och nationella regeringar som vill genomföra faktiska aktiviteter på området."

BPU förordar en svensk satsning på att förbättra kvinnors villkor. Med tanke på detta, på den vikt som regeringen tillmäter jämställdhetsfrågorna och slutligen med tanke på den nyckelställning som kvinnan intar i u-landsfamiljen är det förvånande att hela detta område i den nu framlagda propositionen 1977/78:135 endast ägnas en enda mening (s. 93): "Åtgärder för att förbättra kvinnans ställning tillmäts stor vikt."

Det är nödvändigt att en klar målsättning kommer till uttryck, en målsättning som inte enbart begränsas till påverkan i internationella organisationer, hur viktigt detta än är, utan också omsätts i praktisk handling ute på fältet.

Jämställdhetsfrågorna måste integreras i allt svenskt bistånd och drivas såväl multilateralt som bilateralt. De måste också finnas med i den dialog som förs mellan Sverige och mottagarländerna av svenskt bistånd. Vidare bör ett program utformas för hur jämställdhetsarbetet inom biståndspolitiken skall bedrivas framöver.

Att så sker ligger inte bara i kvinnornas intresse. Det är också till fördel för

länderna själva. Kvinnorna är i alltför stor utsträckning ställda utanför den utveckling som sker i många u-länder. De räknas inte ens med som en reserv. Inga länder har i längden råd med att på detta sätt undvara en aktiv medverkan från ena hälften av befolkningen. Det svenska utvecklingssamarbetet bör stimulera till en förändrad inställning genom att i svenska biståndsprojekt skall förutsättas medverkan även av kvinnorna.

Med anledning av ovanstående hemställer vi

att riksdagen uttalar sig för att jämställdhet införs som ett delmål för biståndspolitiken.

Stockholm den 14 april 1978

SONJA FREDGARDH (c)

ULLA EKELUND (c)